

ten na zaopatřovací požitky dle uvedeného zákona nároku nemá. Odvolací soud také správně rozhodl, že žalobci zaopatřovací požitky dle onoho zákona nenáleží. Žalobce vystoupil ze služeb na velkostatku v roce 1911 a, přijav odbytné a vzdav se nároků na zaopatřovací požitky, nebral ani pense ani provise ani darů z milosti od roku 1911; dle toho do skupiny zaměstnanců podle §u 1 a) zákona nepatří. Podle prokázané zvyklosti na velkostatku žalovaného dostávali úředníci pensi až po 40leté službě. Žalobce sloužil na velkostatku, jak jest nesporno, toliko 38 let. Neměl tedy nároku na zaopatřovací požitky podle zvyklosti a že měl na ně nárok ze zákona, při čemž zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n., podle toho, co uvedeno, v úvahu nepřichází, nebo že mu náležely podle smlouvy, žalobce ani netvrdil. Nenáleží tudíž žalobce ani mezi oprávněné podle §u 1 b) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. Z toho, že žalobce obdržel odbytné, nikterak neplyne a žalobce neprávem dovozuje, že nárok na pensi měl. Ale i kdyby nárok byl měl, vzdal se ho, což nesporno, a nárok ten zanikl. Že toto vzdání se, na které vlastně ani nepřijde, když žalobce, nedoslouživ 40 let, nároku na pensi neměl, nemělo platnosti, uznati také nelze. Zákon nikde nezapovídá vzdání se zaopatřovacích požitků, a ze sociálně reformní tendence zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. neplatnost vzdání se nároků na pensi za odbytné dovoditi se nedá. Jinak by se prováděcí nařízení ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. v odst. (7) k §u 1 uvedeného zákona zajisté nezmiňovalo o odbytném a nestanovilo by, že odbytným nejsou dary z milosti a že odbytné dáno jednou pro vždy nezakládá nároku na požitky podle §u 1 a) zákona. Pokud žalobce uvádí, že odbytné mu dané mělo za účel jeho aspoň částečné zaopatření a že má proto žalobce nárok na zaopatřovací požitky, když účelu toho následkem války a poválečných poměrů není dosaženo, není ani toto stanovisko správné. Odnikud neplyne, že odbytné bylo žalobci dáno na jeho zaopatření, ale i kdyby tomu tak bylo, přišlo by na to, že, nedoslouživ 40 let, nároku na pensi neměl, a měl-li ho, se ho bezvýhradně vzdal.

Čís. 3866.

Smírem, jímž vymáhající věřitel následkem vylučovací žaloby uznal vlastnictví žalobce a svolil ke zrušení exekuce, nepomíjí o sobě jeho exekuční právo zástavní a jeho nárok na zaplacení z dražebního výtěžku.

Zrušení exekuce z tohoto důvodu lze jen k návrhu. Třetí osoba smíru dovolávat se nemůže.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, R II 163/24.)

Josef H. zabavil dlužnici exekučně svršky a, když byla na něho Živnostenskou záložnou podána vylučovací žaloba, uznal její vlastnické právo k některým svrškům. Svršky byly napotom exekučně prodány a při rozvrhu výtěžku prodeje nepřihlížel k exekučnímu soud výtěžek prodeje svršků, ohledně nichž byl vymáhající věřitel uznal vlastnictví Živ-

nostenské záložny, vymáhajícímu věřiteli, nýbrž následujícímu, Občanské záložně. Rekursní soud přiřkl výtěžek prodeje oněch svršků vymáhajícímu věřiteli.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Občanské záložny.

Důvody:

Sporným jest již jenom, zda pominulo soudním smírem ze dne 22. září 1923, kterým vymáhající věřitel H. následkem vylučovací žaloby, podané na něho Živnostenskou záložnou v R., uznal její vlastnictví k některým u dlužníku zabaveným a nyní exekučně prodaným předmětům a svolil k zrušení exekuce ohledně nich, jeho exekuční právo zástavní a tím i nárok na zaplacení z dražebního výtěžku. Rekursní soud uznal, že exekuční zástavní právo Josefa H-a nepominulo. K tomu by bývalo třeba, by exekuční soud zrušil podle onoho smíru exekuci, čehož však neučinil, poněvadž nikdo toho nenavrhoval. Mylným jest názor stěžovatelky, že exekuční soud byl povinen, exekuci zrušiti z úřadu. Podle §u 37 ex. ř. může se tak státi jenom, když vylučovací žalobě bylo právoplatně, tedy rozsudkem, vyhověno; byl-li spor ukončen smírem, nebyl exekuční soud povinen, ba ani oprávněn, tak učiniti bez návrhu stran. Návrh na zrušení exekuce nebyl učiněn ani ve smíru samém, neboť žalovaný udělil v něm jenom svolení ku zrušení exekuce, ani dodatečně, smír zustal na exekuci bez jakéhokoliv vlivu a stranám zustalo volno, by smír kdykoliv později novým ujednáním změnily, a sporné poměry jinak upravily. Ze smluvní svobody stran plyne také, že stěžovatelka není k dovolací stížnosti vůbec oprávněna. Smír ze dne 22. září 1923 tvoří právo jen mezi stranami, které jej ujednaly, nemá významu pro nikoho jiného, stěžovatelka nemohla z něho nabýti práv. Nesrozumitelným jest, dovoláváno-li se věcné a proto i proti třetím osobám účinné podstaty práva zástavního. Měla-li stěžovatelka na mysli vlastnické právo Živnostenské záložny, stačí poukázati na to, že záleželo pouze na vlastníkovi, zda, proti komu a do jaké míry chce své vlastnictví uplatniti či neuplatniti, třetí osoby nemají práva požadovati, by ho bylo dbáno.

Čís. 3867.

Nejde o půjčku, nýbrž o smlouvu pachtovní, bylo-li užívání věci přenecháno na určitý čas s tím, že uživatel ponese břemena.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Rv II 289/24.)

Na jaře 1922 odevzdala žalobkyně žalovanému svou usedlost s tím, že beztak zamýšlí odevzdati hospodářství synu žalovaného; žalovaný nechť mezitím hospodaří na usedlosti, až jeho 21letý syn nabude schopnosti k samostatnému vedení hospodářství. Úplata v penězích smluvena nebyla, žalovaný měl nésti dávky a břemena. Tvrdíc, že žalovaný špatně hospodaří, domáhala se na něm žalobkyně, by usedlost vyklidil a jí i se zásobami a příslušenstvím odevzdal. Ob a n i ž š í s o u d y vyhověly